

1

Szándékosan esőt ütemeztek be ma reggelre, gondolta dr. Thei Svengaard. Az eső mindig nyugtalanná teszi a szülőket... nem beszélve arról, hogy mit vált ki az orvosokból.

A hideg esőt hozó szélroham megzörgette az íróasztala mögötti ablakot. A doktor megállt, hogy elnémítsa az ablakokat, de aztán arra gondolt, hogy a természetellenes csönd egy ilyen napon még jobban megijesztheti Durantékat, a ma reggeli szülőket.

Svengaard doktor az ablakhoz lépett, lenézett az odalént nyüzsgő gyalogosáradatra – a sokmilliós nagyváros nappali műszakosai munkába siettek, az éjszakások pedig iparkodtak mielőbb elérni nyugtalan pihenésük helyét. Ide-oda vonulásuk – a barlanglakókat idéző létezésük ellenére – erőt és lendületet sugárzott. Svengaard tudta, hogy legtöbbjük gyermektelen sterka... steril, meddő. Jöttek és mentek, megszámláltak, de megszámlálhatatlanok.

A várószobai telefonvonalat nyitva hagyta, így hallhatta, amint a nővér, Mrs. Washington, kérdésekkel és űrlapok kitöltésével nyaggatja Durantékat.

Rutin.

Ez volt a jelszó. Az egésznek normális, mindennapos rutinnak kellett látszania. Duranték és az összes többi, akik voltak olyan szerencsések, hogy kiválasztottak és majdan szülők lehettek, soha nem sejtették meg az igazságot.

Svengaard doktor gyorsan elterelte figyelmét az ilyen gondolatokról, emlékeztetve magát, hogy az orvosi hivatás képviselője számára a büntudat nem megengedett érzélem. A büntudat szükségszerűen áruláshoz vezetett... és az árulás zűrzavaros következményeket vont maga után. Az optimberek rendkívül érzékenyek voltak mindenre, ami érintette a nemzőprogramot.

Ez a burkolt kritikát tartalmazó gondolat pillanatnyi nyugtalansággal töltötte el Svengaardot. Nyelt egyet, s hagyta, hogy elméje elidőzzön azon, mit tart a nép az optimberek-ről. *Ők a minket szerető, rólunk gondoskodó hatalom.*

Sóhajtva elfordult az ablaktól, s az íróasztalt megkerülve kiment azon az ajtón, amely az eligazítósobán át a laborba vezetett. Az eligazítósobában megállt, hogy a tükörben ellenőrizze a külsejét: ősz haj, sötétbarna szem, erős áll, magas homlok, szigorú száj a sasorr alatt. Mindig is meglehetősen büszke volt a számára megszabott küllem tartózkodó méltóságára, és viselkedésében is igyekezett megfelelni e képnek. Most enyhített valamelyest szája vonalának szigorán, és néhányszor elpróbálta a részvételi érdeklődést kifejező pillantást.

Igen, ez jó lesz Durantéknak – feltéve, hogy hiteles emocionális képet kapott róluk.

Amikor Svengaard doktor belépett az ajtón, melyet csak ő használt, Washington nővér épp beterelte a Durant házaspárt a laborba. A tetőablakokon sisteregve dobolt az eső. Az idő épp megfelelőnek tűnt a szoba hangulatához: tisztára mosott üveg, acél, plazmeld és csempe... csupa személytelen anyag. Az eső mindenkire esett... ahogy minden embernek át kellett mennie egy ilyen szobán, mint ez... még az optimbereknek is.

Dr. Svengaard az első pillanatban ellenszenvesnek találta a szülőket. Harvey Durant száznyolcvan centinél is magasabb, karcsú, göndör szőke hajú, világoskék szemű férfi volt. Széles arcáról ifjonti ártatlanság sugárzott. Lizbeth, a felesége majdnem olyan magas, szintén szőke, szintén kék szemű és fiatal volt. Termete a valkűrök robusztusságára emlékeztetett. A nyakában lévő ezüzláncon viselte a nép egyik elmaradhatatlan talizmánját, a női optimber, Calapine rézfiguráját. A figura buta nemzőkultuszos és vallásos felhangjai nem kerülték el Svengaard doktor figyelmét. Elnyomta kikíváncozó csúfondáros mosolyát.

Akárhogyan is, Duranték szülők voltak – erőteljes, izmos emberek, eleven tanúbizonyságai az őket metsző sebész szakértelmének. Svengaard doktor egy pillanatra hagyta, hogy eluralkodjon rajta a szakmai büszkeség érzése. Nem sokan lehettek tagjai annak a zárt csoportnak, melynek sejtmérnökei kordában tartották az emberfajta változatosságát.

Washington nővér megállt az ajtóban a Durant házaspár mögött.

– Dr. Svengaard, Harvey és Lizbeth Durant – mondta, és köszönést nem várva távozott. Washington nővér időzítése és diszkréciója mindig tökéletesen helyénvaló volt.

– A Durant házaspár, milyen kedves! – mondta Svengaard doktor. – Remélem, az asszisztensem nem untatta önöket túlságosan a sok formasággal és kérdéssel. De gondolom, tudták, hogy vállalniuk kell e szokásos rutint, amikor kérték, hogy végignézhessék.

– Megértettük – válaszolta Harvey Durant. És magában azt gondolta: *Kértük, de még mennyire! Azt hiszi ez a vén szélhámos, hogy minket is rászedhet a kis trükkjeivel?*

Dr. Svengaard figyelte a férfi zengő baritonjára. Ellen-szenve mellett ez is bosszantotta.

– Nem szeretnénk tovább igénybe venni az idejét, mint amennyire feltétlenül szükséges – szólalt meg Lizbeth Durant. Kezével átkulcsolta férje kezét, és ujjai titkos nyel-vén megkérdezte tőle:

– *Olvasol benne? Nem kedvel minket.*

– *Öntelt sterka, olyan büszke a pozíciójára, hogy az orráig se lát el* – válaszolták Harvey ujjai.

A nő józan hangja ingerelte Svengaard doktort. Ráadásul Lizbeth egy gyors kutató pillantással máris felmérte az egész labort. *Keményen kézben kell tartanom a gyepelőt*, gondolta Svengaard. Odalépett hozzájuk, és kezet fogott velük. Izzadt volt a tenyerük.

Idegesek. Helyes! – állapította meg Svengaard doktor.

Balról egy viapump megnyugtatóan erős hangját hallotta. Mindig számítani lehetett rá, hogy a szülők idegesek lesznek a szívókészüléktől. Épp ezért csinálták hangosra őket. Dr. Svengaard a hang felé fordult, és rámutatott egy lezárt kristálytartályra, amelyet egy erőterben lévő állványon helyeztek el a labor közepe táján. A pumpa hangja a tartályból hallatszott.

– Ott van – mondta.

Lizabeth rámeredt a tartály opálszerűen áttetsző falára. Nyelve hegyével megnedvesítette az ajkát.

– Abban?

– Még hozzá a lehető legnagyobb biztonságban – felelte dr. Svengaard.

Még maradt benne csöppnyi remény, hogy Duranték ezek után hazamennek, és ott várják meg a végeredményt.

Harvey megfogta és megpaskolta a felesége kezét. Ő is a tartályt bámulta.

– Úgy tudjuk, idehívta azt a specialistát – mondta.

– Dr. Pottert – bólintott Svengaard. – A Központból. – Rápillantott a házaspár idegesen izgó-mozgó ujjaira, és figyelte az elmaradhatatlan tetovált mutatóujjakra – géntípus és társadalmi helyzet. *Most majd hozzátehetik a csíráképesség vágyott jelét is*, gondolta, elnyomva hirtelen támadt irigységét.

– Dr. Potter, igen – visszhangozta Harvey. – *Figyelte, hogy ejtette ki azt, hogy Központ?* – zongorázta Lizabeth-nek.

– *Hogy is kerülhette volna el a figyelmet?* – felelte az asszony.

Központ, gondolta Lizabeth. A hely felidézte a gőgös optimberek képét, róluk viszont eszébe jutottak a kiborgok, akik titkon ellenszegültek az optimbereknek, s mindez mély-séges nyugtalansággal töltötte el. Most nem engedheti meg magának, hogy a fián kívül bármi másra gondoljon.

– Tudjuk, hogy Potter a legjobb, és nem szeretnénk, ha azt gondolná, az érzelmeink irányítanak, és hogy félünk... – mondta.

– ... de végig fogjuk nézni – fejezte be a mondatot Harvey. S közben arra gondolt: *Nem árt, ha ez a nyakas sebész tudja, hogy tisztában vagyunk a törvény adta jogainkkal.*

– Értem – mondta Svengaard doktor. *Hogy az ördög vinné el a bolondjait!* – gondolta. De fennhangon ugyanolyan megnyugtató, egykedvű hangon folytatta: – A törődésük természetes. És én csodálom. Mindazonáltal a következmények...

Hagyta, hogy szavai ott lebegjenek a levegőben, emlékeztetve őket, hogy neki is vannak törvény adta jogai, elvégezheti a metszést az engedélyükkel vagy az engedélyük nélkül, és nem tehető felelőssé valamiért, ami a szülőket nyugtalanítja. Az 10927. számú Törvény egyértelmű és világos. A szülők hivatkozhatnak rá, hogy joguk van végignézni, de a metszés végrehajtása a sebész belátására van bízva. Az emberi fajnak megtervezett jövője volt, mely kizárta a genetikai torzszülötteket és a szertelen deviánsokat.

Harvey bólintott; a mozdulat gyors volt és határozott. Szorosan fogta a felesége kezét. Agyában rémtörténetek és hivatalos mítoszok töredékei villantak fel. Svengaardot részint e történetek kaleidoszkópján, részint a titkos és titlalmas irodalmi műveken át látta, melyekkel a kiborgok látták el meggyőződésük ellenére a Szülői Ellenállást – Stedmanon és Mercken át, Shakespeare-en és Huxley-n keresztül. Ifjúsága olyan szűk határok közé szorított múltból táplálkozott, hogy tudta, a babona elkerülhetetlenül tovább él.

Lizabeth bólintása már lassabban érkezett. Tudta, miért kell itt a leginkább aggódniuk, de ez akkor is az ő fia volt ott, abban a tartályban.

– Biztos benne, hogy nem jár fájdalommal? – kérdezte, szántszándékkal megsértve Svengaardot.

A doktort haraggal töltötte el az általános tudatlanság *szükségszerű* légköréből táplálkozó népi ostobaság mértéke. Tudta, hogy ennek a beszélgetésnek mihamarabb véget kell vetnie. Szüntelenül az járt a fejében, hogy mi-

közben bizonyos dolgokat el *kell* mondania, akaratlanul is miket árulhat el ezeknek az embereknek.

– Annak a megtermékenyített petének nincsenek idegpályái – felelte. – Fizikailag nem egészen három órája létezik, a növekedését egy szabályozott nitrátlégzés késlelteti. Fájdalom? Ez a fogalom itt nem használható.

Svenggaard doktor tisztában volt azzal, hogy a szakkifejezések nem sokat jelentenek számukra, mindössze arra jók, hogy hangsúlyozzák a távolságot az egyszerű szülők és egy szubmolekuláris mérnök között.

– Azt hiszem, most nagy butaságot mondtam – ismerte el Lizbeth. – A... nos, ez olyan egyszerű, igazából még nem is hasonlít emberi lényhez. – Kezével közben azt üzenté Harvey kezének: – *Micsoda együgyű fickó! Úgy belelátni, mint egy gyerekbe.*

Az eső egy tarantella ritmusát dobolta ki a tetőablakon. Svenggaard doktor végighallgatta, majd így válaszolt:

– Vigyázzunk, azért ne tévedjünk! – Eközben arra gondolt, micsoda jó alkalom ez, hogy felfrissítse mindazt, amit ezek az ostoba alakok a kátéból megtanultak. – Lehet, hogy a maguk embriója még nincs háromórás, de máris megvan benne minden alapvető enzim, amelyre a teljes kifejlődésekor szüksége lesz. Mérhetetlenül bonyolult organizmus.

Harvey színlelt áhítattal bámult rá, mint afféle *kiválóságra*, aki képes felfogni olyan misztériumokat, mint az élet kialakulása és megformázása.

Lizbeth a tartályra pillantott.

Két nappal ezelőtt ebben a tartályban egyesítették a Harvey-től és tőle vett ivarsejteket, majd pangásra kényszerítve őket lehetővé tették egy korlátozott sejtmagosztódás, mitózis bekövetkezését. Az eljárás következtében létrejött egy életképes embrió – nem túl gyakori jelenségként vilá-

gukban, ahol csak a kiválasztott keveseket mentesítették a fogamzásgátló gáz alól, s engedték szaporodni. De még e kevesek is csak elvétve produkáltak életképes utódot. Lizbeth-ről nem feltételezték, hogy érti e bonyolult eljárást, tehát titkolnia kellett, hogy érti. Ők – a Központ genetikus optimberei – kegyetlenül lecsaptak mindenre, ami kicsit is fenyegette a főhatalmukat. És a legszörnyűbb fenyegetésnek azt tartották, ha a tudás rossz kezekbe kerül.

– És... most... mekkora? – kérdezte.

– Az átmérője kevesebb, mint egytized milliméter – felelte Svengaard doktor. Mosolygóssá lazított arccal folytatta: – Most szedercsíra állapotú, és hajdan, a primitív korban még csak úton volt az anyaméhbe. Most a legérzékenyebb, most kell a legjobban vigyáznunk rá. Addig kell elvégeznünk rajta a munkánkat, amíg ki nem fejlődik a csírahólyag külső fala, a trofoblaszt.

A Durant házaspár illő ámulattal bólogatott.

Dr. Svengaard sütkérezett a feléje áradó tiszteletben. Érzékelte, amint a két ember agya tapogatva keresgéli a számukra engedélyezett, erősen korlátozott iskolaévek alatt tanult, mára már félig elfelejtett definíciókat. Az életrajzuk szerint a nő óvodai könyvtáros volt, a férje pedig tanító – egyik pálya sem igényelt túl sok tanulást.

Harvey megérintette a tartályt, de el is kapta nyomban a kezét. A kristály felülete meleg volt, s alig érezhetően vibrált, remegett az egész. A szivattyú szünet nélküli szuttyogását hallva a férfi megérezte az idegesítő hangban rejlő szándékosságot; úgy olvasott a Svengaard viselkedésében megmutatózó apró kis árulásokból, ahogy az Ellenállásban kiképezték. Körülpillantott a laboratóriumban – kémcsövek, négyszögletes szürke üvegszekrények, a plazmald fénylő szögei és ívei, az elmaradhatatlan mérőórák mint megany-

nyi rámeredő szem. A levegőben fertőtlenítő és egzotikus vegyszerek szaga terjengett. A laborban minden a tudatosan kitervelt kettős célt szolgálta – legyen működőképes, de keltsen félelemmel vegyes áhítatot a be nem avatottakban.

Lizabeth a hely egyetlen világias berendezési tárgyára összpontosított, amelyet rögtön felismert – egy csillogó csapokkal felszerelt, csempézett mosogatóra. Ott szorongott két titokzatos, csavart üvegből és fakószürke plazmaldoból készült szerkezet közé bepréselve.

A mosogató zavarta Lizabeth-et. Az eltakarítás helyét jelentette. Mielőtt a szennyvízújrahasznosító-rendszerben elmosnák, itt szokták leöblíteni az edényekről a rájuk ragadt maradékot. Minden apróságot beönthettek a mosogatóba, ahonnan eltűnt a szem elől.

Örökre.

Bármí.

– Nem hagyom magam lebeszélni arról, hogy végignézhessem – jelentette ki.

A fenébe! – gondolta Svengaard doktor. *Volt valami gyanús a nő hangjában.* Az a kis hamisság, az a csöppnyi habozás árulkodó volt. Sehogy sem illett a határozott fellépéséhez. Túlzottan hangsúlyosra sikerült az anyai ösztön a metszésekor... akármilyen jól csinálta is a sebész a többi részletet.

– Önnel éppúgy törődünk, mint a gyermekével – mondta dr. Svengaard. – A trauma...

– A törvény biztosítja számunkra a jogot – szólt közbe Harvey. – *A módszer többé-kevésbé az, amire számítottunk* – jelezte Lizabeth-nek.

Úgy látszik, ez a tuskó ismeri a törvényt, gondolta Svengaard doktor. Sóhajtott. A statisztika szerint minden szelíd és nem szelíd nyomás ellenére százezer szülőből egy

ragaszkodik hozzá. A statisztika és a kézzelfogható tény azonban két különböző dolog. Svengaard észrevette, milyen haragos tekintettel mered rá Harvey. A metszésekor erőteljesen hangsúlyozták a hím oltalmazó jellegét – túlságosan is, mint látható. Képtelen elnézni, hogy a *párját* valamiben akadályozzák. Kétségtelenül kiválóan gondoskodó mintaférj, sohasem vett részt sterka orgiákon – vezető egyéniség.

Tuskó.

– A törvény azt is előírja, hogy figyelmeztessem a szülőket a lelki sérülések veszélyeire – mondta, és hangjából csak úgy süttött a rosszallás. – Szó sem volt arról, hogy megpróbálnám megakadályozni, hogy végignézhessek.

– Végig fogjuk nézni – mondta Lizbeth.

Harvey-t csodálat fogta el az asszony iránt. Gyönyörűen játszotta szerepét, még azt a kis gyanakvást is, ami egy pillanatra érezhető volt a hangjában.

– Másképpen ki sem bírnám a várakozást. Ha nem tudom... – mondta még Lizbeth.

Svengaard doktor azon töprengett, vajon merjen-e erőszakosabb lenni – talán a nyilvánvaló tiszteletükre építve, a Tekintély felvonultatásával. De egy pillantás Harvey szögletes vállára és Lizbeth esdeklő tekintetére nyomban eltérítette a szándékától. Végig fogják nézni.

– Jól van hát... – sóhajtotta.

– Innen fogjuk majd látni? – kérdezte Harvey.

– Természetesen nem! – rökönnyödött meg Svengaard doktor. Milyen primitívek ezek a faragatlan tuskók. De nyomban arra gondolt, hogy tudatlanságuk a génmegmunkálást övező, gondosan fenntartott titokzatosság eredménye. – Kapnak egy külön szobát, melynek zártláncú ösz-

szeköttetése van ezzel a laborral – tette hozzá enyhültebb hangon. – Az asszisztensem odakíséri önöket.

Washington nővér e pillanatban, rátermettségét bizonyítva, megjelent az ajtóban. Hallgatózott, nyilván. Egy jó asszisztens soha nem bíz ilyesmit a véletlenre.

– Ez minden, amit itt látnunk kell? – kérdezte Lizbeth.

Svengard doktor hallotta a könyörgő hangot, észrevette, az asszony kerüli, hogy egyenesen a tartályra nézzen. Minden eddig felgyülemlett megvetése érződött gúnyos hangján.

– Mi látnivaló lehet még itt, Mrs. Durant? Arra mégsem számíthatott, hogy látni fogja a morulát.

– Köszönjük, doktor! – szólt gyorsan Harvey, és megrántotta felesége karját.

Lizbeth tekintete még egyszer körbepásztázott a laboratóriumon, de a tartályt most is kikerülte.

– Igen, köszönjük, hogy megmutatta... ezt a helyet. Ez segít nekünk, hogy lássuk, mennyire... fel vannak készülve... minden váratlan, rendkívüli helyzetre. – Pillantása megállapodott a mosogatón.

– Szívesen láttuk itt önöket – válaszolta Svengard doktor. – Washington nővér oda fogja adni az engedélyezhető nevek listáját. Lehet, hogy szeretnének időt szánni rá, hogy nevet válasszanak a fiuknak, ha még nem tették volna meg. – Fejével intett a nővérnek. – Legyen szíves, kísérje Durantékat az Ötös Társalgóba!

– Jöjjenek utánam, kérem! – szólt Washington nővér, és arcán azzal az agyonhajszoltságból fakadó türelmetlen kifejezéssel fordult meg, amelyet Svengard gyanúja szerint minden nővér megkap a diplomája mellé. Vele együtt a mögéje felsorakozó Durant házaspár is felszívódott.

Svengard visszafordult a tartályhoz.

Még nagyon sok dolga volt – egy órán belül várható Potter, a Központ specialistája... és nem lesz boldog Durantéktól. Az emberek olyan kevésbé értették meg, hogy mit kell az orvosi szakmának elviselnie. A szülők lélektani felkészítéséhez idő kellett, melyet fontosabb dolgokra is szánhattak volna... és ez persze csak bonyolította a biztonság kérdését. Svengaard az öt „Elolvasás után megsemmisítendő” utasításra gondolt, melyet Max Allgoodtól, a Biztonsági Szolgálat Központ által kinevezett főnökétől kapott az elmúlt hónapban. Nyugtalanító volt – mintha valami új veszély készítené sietségre a Biztonsági Szolgálatot.

De a Központ ragaszkodott hozzá, hogy lépjenek érintkezésbe a szülőkkel. Svengaard úgy érezte, az optimbereknek bizonyára jó okuk volt erre. Többnyire minden, amit ők csináltak, csodálatosan értelmesnek bizonyult. Svengaardot néha elfogta az árvaság érzése, mintha valami múlt nélküli teremtmény volna. De csak bele kellett gondolnia, hogy „Ők a minket szerető, rólunk gondoskodó hatalom”, máris kiszabadult ebből az érzelmi ingoványból. Ők szorosan a kezükben tartották a világot, a megtervezett jövőt – helyet minden ember számára, és minden embert a maga helyén. Bizonyos hajdani álmokat – az űrutazást, a bölcsesség keresését, a tengerek megművelését – átmenetileg elhalasztottak, fontosabb dolgok érdekében félretettek. De ennek is eljön az ideje, mihelyt megoldották a szubmolekuláris szerkesztés háttérében rejlő ismeretlen tényezőket.

Addig is dolgozhatott, aki hajlandó volt rá – gondoskodhatott a dolgozó népességről, visszaszoríthatta a deviánokat, gondolhatta azt a génkészletet, melyből maguk az optimberek is származtak.

Svengaard a Durant-tartály fölé lendítette a mezonmikroszkópot, és kis nagyításra állította be, hogy a lehető leg-

kisebbre csökkentse a Heisenberg-interferenciát. Még egy pillantás nem árthat, hátha van rá esély, hogy megtalálja a pilotsejtet, ezzel is kisebbítve Potter problémáját. Már akkor tudta, amikor a mikroszkóp fölé hajolt, hogy ez csak ürügy. Egyszerűen nem tud ellenállni, hogy még egyszer megvizsgálja ezt a morulát, amelyben megvan a lehetőség, hogy optimberré alakuljon. Oly ritkák voltak a rendkívüli dolgok. Megpöccintette a kapcsolót, és tekintetét a tárgyra szegezte.

– Óóóóóó... – tört fel belőle a sóhaj.

Milyen passzív a szedercsíra kis nagyításban nézve: még csak nem is lüktet, mégis milyen gyönyörű ebben a félig alvó állapotában... oly kevés jel utal arra, hogy ősrégi csatáknak volt a színtere.

Svenggaard a nagyító szabályozójára tette kezét, de elbizonytalanodott. Az erős nagyításnak megvoltak a maga veszélyei, de Potter ki tudná javítani a mezon-interferencia apróbb megnyilvánulásait. És a *nagy* nézet roppant csábító volt.

Megkettőzte a nagyítást.

És újra.

A nagyításban kevésbé mutatkoztak a pangás külső jelei. Itt mozgás volt, és a látómező peremén olyasféle villanások látszottak, mint amikor a halak fickándoznak. A nyüzsgő aréna felső szelvényében nukleotidák hármasspirálja alakult ki – ez indította arra, hogy idehívja Pottert. Majdnem optimber. A formának és értelemnek majdnem az a gyönyörű tökéletessége, amely az enzimelőírások finom beállításával vállalni tudná az Élet korlátlan egyensúlyban tartását.

Svenggaardot eltöltötte a veszteség érzése. A saját gyógyszeradagja, mely életben tartotta, lassanként meg is ölte

őt. Ez volt a sorsa minden embernek. Elélhettek kétszáz évig, néha még tovább is... de a végén az egyensúlyozás törvénye mindenkinél csődöt mondott, kivéve az optimbereket. Ők tökéletesek voltak, egyedül a fizikai sterilitásuk szabott határt nekik, de sok ember volt ugyanerre kárhóztatva, és ez semmit sem vont le egy végtelen életből.

Saját gyermektelen állapota az optimberekkel való közösség érzését kölcsönözte neki. Ők ezt is megoldják... egyszer.

Újra a morulára összpontosított. Ennél a nagyításnál egy kéntartalmú aminosavdependencia halvány jelei mutatkoztak. Svengaard döbbenetesen ismerte fel az izovaltint, a látens mixödéma genetikai markerét, a pajzsmirigy csökkent működőképességének veszélyére figyelmeztető jelet. Nyugtalanító fogyatékos volt az amúgy szinte tökéletes képben. Figyelmeztetnie kell rá Pottert.

Visszavette a nagyítást, hogy a mitokondriális szerkezet tanulmányozhassa. Követte a befordult génhártyát az ellapult, tömlőszerű taréjig, majd vissza a külső második hártya mentén, figyelmét a vízfelvevő külső rekeszre összpontosítva. Igen... az izovaltin fogékony lenne a korrekcióra. A tökéletesség még elérhető állapot ennél a szedercsíránál.

A mikroszkóp látómezejének szélén villódzó mozgás jelent meg.

Svengaard megmerevedett. *Úristen, ne!*

Dermedten állt, s nézte, amint a génformázás történetében eddig mindössze nyolc alkalommal látott dolog megjelenik a látóterében.

Balról, mint egy távolból közelítő kondenzcsík, vékony vonal hatolt be a sejt szerkezetébe. Keresztülkígyózott egy összetekeredett, alfa spirálisokból álló kötegen, megtalál-

ta a polipeptid láncok összehajtott végeit, majd elcsavarodott és feloldódott.

Ahol korábban a csík volt, ott most egy körülbelül négy angström átmérőjű, ezer angström hosszúságú új struktúra jelent meg – argininben gazdag spermaprotamin. Körülötte a citoplazma fehérjegyáraiban változás játszódott le, küzdelem a pangással, átrendeződés. Svengaard a nyolc korábbi eset leírásából felismerte, hogy mi történik. Az ADP-ATP-rendszer összetettebbé – „ellenállóvá” – válik.

Potter dühös lesz, gondolta.

Lekapcsolta a mikroszkópot, és felegyenesedett. Megtörölgette izzadt tenyerét, és a labor órájára pillantott. Még két perc sem telt el. Duranték még meg sem érkeztek a szobájukba. De ebben a két percben valami erő... *kívülről jött* energia egy látszatra tervszerű korrekciót hajtott végre az embrió belsejében.

Vajon ez keltette fel a biztonságiak kíváncsiságát... és az optimberekét? – töprengett Svengaard.

A jelenség leírását már hallotta, olvasta a beszámolókat... de hogy a saját szemével lássa! Hogy lássa... ilyen tévedhetetlenül, a maga tervszerűségében...

Megrázta a fejét. *Nem! Nem volt tervszerű! Baleset volt, mérő véletlenség, semmi több.*

A látvány azonban nem ment ki a fejéből.

Ehhez képest milyen otrombák az én munkáim, töprengett tovább. És jelentenem kell az egészet Potternek. Kénytelen lesz újraformálni azt a megcsavarodott láncot... ha tudja, most, hogy már ellenállóvá lett.

Nyugtalansággal eltelve, csöppet sem elégedetten attól, hogy szemtanúja volt egy balesetnek, Svengaard hozzáfogott, hogy még utoljára ellenőrizze a laboratóriumi előkészületeket. Szemügyre vette az enzimrácsokat és a számí-

tógépes dózisszabályozóval való összeköttetésüket – kapnak-e elegendő mennyiségű citokróm *b5*-öt és P-450 hemoproteint, van-e raktáron kellő adag tartalék ubiquinon és szulfhidril, arzénsav, azid és oligomicin, elegendő fehérjekötött foszfohisztidin. Végigment az egész vonalon – acilező ágensek, egy készlet (2,4-dinitrofenol) és az isoxazolidon-3 csoportok redukált NADH-ja.

Sorra vette a tárgyi berendezést, ellenőrizte a mezonszike mikromechanikáját, leolvasta a tartályon a létfenntartó rendszer mérőóráit és a sztázismechanika kiírását.

Minden rendben.

Így kellett lennie. A Durant-embrió, ez a bámulatos potenciállal rendelkező, csodálatosan szép valami immár *ellenálló* volt – genetikai ismeretlen... ha Potternek sikerülne az, amiben mások kudarcot vallottak.

2

Dr. Vyaslav Potter útban befelé a kórházba megállt a Nyilvántartásnál. Kicsit elfáradt a Központtól Seatac megalopoliszig tartó hosszú, föld alatti utazás után, ennek ellenére elmondott egy nem túl szalonképes viccet a primitív szaporodásról az épp szolgálatban lévő, ősz hajú nővérnek. A nővér kuncogva kereste elő Svengaard legutóbbi jelentését a Durant-embrióról. Letette a jelentést a pult-ra, és rámeredt Potterre.

A férfi egy pillantást vetett a dosszié borítójára, majd fölnézett, és tekintete találkozott a nővérével.

Lehetséges volna? – kérdezte magában. De... nem: már túl öreg – még játszótársnak sem volna jó. Különb is, a nagy ar-cok nem adnának nekünk házassági engedélyt. És mindjárt emlékeztette is magát: zeek vagyok... J411182K. A zeek génformázás a kilencvenes évek elején rövid ideig népszerű volt Timbuktu megalopolisz térségében. Göndör fekete haj, a tejsokoládénál egy árnyalattal világosabb bőrszín, szelíd barna szem, végtelen jóindulatot sugárzó, göm-

bölyű arc, és mindehhez magas, izmos test. A hamisítatlan zeek. Vyaslav Potter.

Még hátra volt egy optimber létrehozása, akár hím-, akár nőneműé, és soha egy életképes ivarsejt mása.

Potter már régen feladta. Azok közé tartozott, akik a zeek folytatása ellen szavaztak. Az optimberekre gondolt, akikkel megállapodott, és gúnyosan mosolygott magán. *Csak azok a barna szemek...* De az öngúny már nem okozott keserűséget.

– Látja, itt vannak ezek a Duranték, akiknek az embijét megkapom ma reggel – mondta, és rámosolygott a nővére. – Mindkettőjüket én metszettem. Lehet, hogy túl régótaűzöm már ezt a szakmát.

– Ó, menjen már, doktor! – felelte a nő, és huncutul ingatta a fejét. – Maga még középkorú sincs. Egy nappal sem látszik többnek százévesnél.

Potter lepillantott a dossziéra.

– De ezek a gyerekek itt azért hívtak ide, hogy metszszem meg az embijüket, és én... – Rándított egyet a vállán.

– Megmondja nekik? – kíváncsiskodott a nő. – Úgy értem, hogy őket is maga csinálta.

– Lehet, hogy nem is fogok találkozni velük – válaszolta a doktor. – Tudja, hogy szokott lenni. Ami azt illeti, az emberek néha meg vannak elégedve a metszésükkel... néha meg arra vágnak, hogy bárcsak kicsivel többjük lenne ebből, kevesebbjük abból... Hajlamosak a sebészt okolni. Nem értik, nem is érthetik azokat a problémákat, amelyekkel a vágószobában találkozunk.

– De Duranték nagyon jól sikerült metszeteknek látszanak – mondta a nő. – Normálisak, boldogok... talán kicsit túlságosan aggódnak a fiukért, de...

– Az ő genotípusuk a legsikeresebb – bólintott a férfi. Mutatóujjával megütögette az iratgyűjtő fedelét. – Itt a bizonyíték: volt egy potenciálisan életképes csírasejtjük. – Hüvelykujját az optimbert jelző hagyományos elismerő mozdulattal emelte fel.

– Nagyon büszkének kellene lennie rájuk – jelentette ki a nő. – Az én családomnak száznyolcvankilenc év alatt mindössze tizenöt csíráképese volt, és soha egy... – Megismételte Potter hüvelykujj-mozdulatát.

Potter részvevőn biggyesztette le a száját, miközben maga sem értette, hogyan mehetett bele ebbe a beszélgetésbe egy nővel, ráadásul egy nővérrel. Gyanította, hogy az a bizonyos soha ki nem hunyó kis reménysugár lehetett a ludas. Az, amiből a képtelen pletykák, a „tenyészdoktorokról” szóló fecsegések születtek, és a „valódi nemző” csodaszerek feketepiaci virágzott. Az, amitől eladhatóvá váltak az optimber-Calapine szobrocskák, a háttérben azal a megalapozatlan híreszteléssel, hogy Calapine egy életképest produkált. Az, amitől a termékenységi bálványok nagylábujjait elkoptatták a reménykedők csókjai.

Potter fintora cinikus vigyorba váltott át. *Reménykedők! Ha tudnák!*

– Tud róla, hogy Duranték végig akarják nézni? – kérdezte a nővér.

Potter felkapta a fejét, és dühösen meredt a nőre.

– Már az egész kórház tudja – folytatta a nővér. – Riasztották a Biztonsági Szolgálatot. Durantékat letapogatták, és most az Ötös Társalgóban vannak, ahonnan zártláncún nézik a vágószobát.

– A pokolba! – lobbant haragra Potter. – Hát semmit sem képesek rendesen megcsinálni ezen a nyavalyás helyen?

– Nahát, doktor! – vált kimérten hivatalossá és parancsolóvá a nővér. – Semmi szükség rá, hogy kijöjjön a sodróból. Duranték a törvényre hivatkoztak. Ilyenkor nem tehetünk semmit, ezt ön is tudja jól.

– Átkozott, idióta törvény! – morogta Potter, de dühe már csillapodóban volt. *A törvény!* – gondolta. *Inkább ócska komédia.* De el kellett ismernie, hogy a törvényre szükségük van. Az 10927. számú Törvény nélkül az emberek a rosszabbik fajta kérdéseket tennék föl. És nem kétséges, hogy Svenggaard a maga kétbalkezes módján mindent megtett, hogy eltántorítsa a szándékuktól Durantékat.

Mogorván elvigyorodott.

– Sajnálom, hogy így felcsattantam. Nehéz hetem volt.
– Sóhajtott. – Ők ezt nem értik.

– Óhajt még egyéb dokumentumot, doktor? – kérdezte a nő.

Potter látta, hogy vége a barátságoknak.

– Köszönöm, nem – felelte. Fogta a Durant-dossziét, és elindult Svenggaard szobája felé. Ilyen az ő szerencséje: egy leselkedő pár. Ami csomó plusz munkát jelent. Nyilván!

A Durant házaspárnak nem elég, ha a metszés után megnézheti a felvételt. Ó, nem! Nekik ott kell lenniük a helyszínen. Ez azt jelenti, hogy Duranték egyáltalán nem olyan naivak, mint amilyenek netán látszanak – akármit mondtak is a biztonságiak itt, a kórházban. Ma már nem szokás ragaszkodni a nyilvánossághoz. Állítólag ezt kimetszették belőlük.

Az a statisztikailag elhanyagolható kisebbség, amely megtiltotta, hogy a génjeit megformázzák, különleges figyelmet igényelt.

Én végeztem az eredeti metszést ezen a páron, emlékeztette magát Potter. Nem követtem el semmiféle hibát.